

НАШИЯТ ТЕАТЪР

От бащите си знаехме, че са правили опити да представят: "Въстанието в Дряновския манастир", "Хаджи Димитър и Ст. Караджа" и др. Хората се трупаха да гледат тези представления. Плачели от вълнение и полугласно и после дълго приказвали все за това.

Дойде Първата световна война. Хората заживяха под угрозата ѝ. Бащите ни на фронта. Скоро една част от тях започна да се връща с тежки рани, а друга падна в боевете. Угрижените ни майки със свити сърца извършваха всичката домашна и полска работа. Училището работеше нередовно. Учителите също бяха на фронта. Учеха ни само учителки.

Към края на войната и непосредствено след завършването ѝ, една доста голяма група, двадесет момчета и две момичета, отидохме в Севлиево да продължим образованието си. От всички ни завършиха педагогическото училище половината — десет момчета и едно момиче.

Останалите от нас твърде много четяха и се интересуваха от оживения обществен и политически живот, настъпил след войните. В Севлиево редовно посещавахме киното на бай Ненчо Томев и вечеринките, които Партията често изнасяше на сцената. Нещо повече — Лальо и аз участвахме като фигуранти в някои от пиесите, поради това, че бай Димитър Кандулков беше зет на нашата хазайка.

Първото ни представление на село беше през зимната ваканция на 1919 г. За него бяхме подготвили декламациите: „Патриот“ и „Моята молитва“. Декламира ги с особен успех Лальо. Следваше диалогът „Пижо и Пендо“ от Елин Пелин. Него изнесохме двама с Ильо. Оживлението в салона беше неописуемо

За салон се използваше източната стая на нашето старо училище. Тя имаше окошето четиридесет кв. метра площ и пет големи прозореца, които добре изтуляхме с кебета или черги през време на представленията, за да не се качват деца отвън и да гледат.

Салонът се пълнеше всякога с хора. Те сядаха на синовете до самия ръб на сцената.

Билетите си правехме сами и ги подпечатвахме с училищния или читалищен печат. Цената им беше обикновено един лев.

Публиката оживено ни аплодираше и настояваше да даваме няколко представления през ваканцията. Ние се вслушвахме в това желание. Заредиха се на сцената много пиески.

Нашата театрална дейност и окуражи и ние започнахме а обикаляме и изнасяме представления на сцената в с. Драгановци и в с. Г. Росица.

Тази наша скромна юношеска дейност винаги прокарваше през програмите си, като червена нишка, един апел към хората — да се борят за по-радостен, по-щастлив живот! И затова тя остави трайни следи в сърцата на по-възрастните яворчани.